

Alžbet, 26 rokov, Zvolen

V tieni kvetov a popola

Trpezlivosť je východiskom, nie je možnosť. Alica prehrabávala tuby na polici a zdesila sa, keď si uvedomila, že nemá akvarelové farby, ktoré práve potrebuje. Zapla wi-fi a zistila, že najbližší obchod s umeleckými potrebami, ktorý ich má na sklade, je otvorený len na opačnom konci mesta.

Alica je mladá umelkyňa, ktorá získala štipendium na FITv New Yorku. Rada unikala pred týmto svetom do sveta fantázie. Keď bola malá, mamka jej vždy čítala rozprávky s veľkým oduševnením, inšpirovalo ju to. Začala vytvárať krátke rozprávkové texty a maľovala k nim ilustrácie. To bol jej svet. Štúdium ilustrácie, naučené trasy metrom a bio obchod s potravinami.

Alica zaplagoole mapy a zisťovala, čo najbezpečnejšiu a najkratšiu cestu doobchodu. Blížil sa seminár, na ktorom mala odprezentovať svoju tvorbu na tému *Triptych vnútorného sveta*. Chcela sa vzdať čiernej a rozviriť to farebnosťou a rozmiešať bielu. Čistota spomienok a budúcnosti, ktorá ju ako tak držala v pokoji. Plus hodina cvičení týždenne na lepšiu psychickú odolnosť v modernom svete.

Obliekla si staré dotrhané džínsy, biele tričko bez potlače, červeno-čiernu flanelovú košeľu a ruksak s potlačou MOMA. Obula si TOMSy a vydala sa na cestu s malou dušičkou, že nestretne nejakú „fetku“ v metre, ktorá ju bude chcieť okradnúť, pretože na takéto stretnutia mala smolu.

Nastúpila do metra a sadla si vedľa starej pani, ktorá čítala noviny. Zaujal ju článok na okraji strany. Guggenheimovo múzeum usporiadalo udalosť o filme *Flora Maya*, ktorý prezentoval milostný život neznámeho amerického umelca s Giacomettim počas štúdia v Paríži v dvadsiatych rokoch dvadsiateho storočia. Bol to špeciálny večer, ktorý bol venovaný jeho výstave.

Alica sa bojí chodiť medzi ľuďmi a pokiaľ Angela nemôže tak nikam radšej nejde. Angela je najbližšia priateľka. Robí si kurz obuvníctva a navrhuje svoje vlastné umelecké topánky. A+ Shoe (Angela Art Shoe). O každej topánke hovorí ako bytosti, ktorá prežila a prežije svoj vlastný vzrušujúci život. Vtrhlo ju to do myšlienok, prečo nechodí von aj sama. Mohla by predsa prekonať samú seba, strach z ľudí, z metra, zo všetkého. Pomalých kúskoch odkrývať seba a užívať si denné svetlo s krásami tohto sveta. Uniknúť strachu, zahnať ho do kúta

jedným zaklínadlom, ako to robili s dementormi v príbehoch Harryho Pottera. Odkryť svoj prízrak a nahlas vysloviť *Ridiculus*. J. K. Rowlingová zachránila svet fantázie mnohým.

Tak sa zamyslela, že takmer zabudla vystúpiť. Vybehla von na ulicu. Stála na mieste a točila sa dookola. Uvidela malý parčík a išla smerom k nemu, za ním sa mal nachádzať obchodík.

Vošla do vnútra s úžasom, ako deti pri pohľade na sladkosti. Obchodík mal ďalšie dve nadstavby. Prízemie pôsobilo ako malý antikvariát. Na zadnej stene za pokladňou sa nachádzala knižnica a po bokoch boli usporiadané akrylové farby. Na prvom poschodí sa nachádzali štetce, rôzne druhy farieb, kriedové, olejové. Stojany na plátna a plátna rôznych veľkostí. Akvarelové pastelky, fixky, farby, vodné perá, atrament, akvarelové výkresy. Vydala sa k regálu, ktorý ju priťahoval, ako omamný nápoj lásky.

„Hm, dobrý deň,“ ozvalo a z poza jej chrbta.

Alice sa zľakla, prudko sa otočila a vrazila do mladého fešáka, ktorý tu pracoval. Vysoký, chudý, príjemne opálený. Zaujali ju najmä jeho veľké hnedé oči s dlhými mihalnicami.

„Volám sa Will, potrebujete s niečím pomôcť?“

„Ja, ja, ja... Volám sa Alice. Nie, ďakujem mám, čo som hľadala.“

Pozrel na jej výber.

„Hmm akvarelová sada a atrament, tipujem vás na ilustrátorku.“

„FIT,“ odpovedala.

Will sledoval ich prácu. On sám sa venuje figurálnej maľbe a popri tom vedie obchodu umeleckými potrebami. Cez týždeň býva v *Arte (conelalmaespañola)* plno, konajú sa tam vernisáže, alebo besedy s umelcami.

Na poslednom poschodí je kaviareň, kde podávajú kvalitnú kávu a churros s chilly čokoládou. Jeho obľúbená sladkosť, ktorú ho naučila pripravovať sesternica zo Španielska.

Alice mu porozprávala o svojej práci na záverečný seminár a o prestížnej vernisáži, ktorú tým môže získať. Neistota sa vyparila, Will ju začal sledovať na Instagrame, aby mali na seba kontakt. Alice musela odísť kvôli práci, tlačil ju deadline. Do metra priam utekala a po ceste ako vychádzala von, narazil do nej jeden bezdomovec, ktorý na ňu vylial kus koly. Vošla do bytu s pocitom dezorientovanosti, strhla zo seba špinavé veci a obliekla sa do dlhej teplákovkej mikiny s kapucňou.

Nalepila si na dosku na stojane akvarelový výkres papierovou páskou. Začala si črtat, ilustráciu *Strach, stupeň tretí*. Pôsobil temne, no zároveň fascinoval a odkrýval jej vnútorný boj. Jej dennodenný strach, ktorý sa snaží nechať v kúte.

O druhej ráno zlepila papier a vymenila za nový. *Strach, stupeň druhý*. Bol akousi vlnou, ktorá zmývala všetko zlé. Všetko, čo jej spôsobovalo strachy. Prešla si cvičením o tom, kto je a čo ju robí šťastnou. Keď strachu vdýchla farby, pociťovala pravidelné návaly šťastia.

O piatej ráno vymenila výkres venovaný *Strachu, stupeň prvý*. Ten bol len mapou jej života, ktorá odkrývala jej radosti. Každú jej vrásku, i lásku. Šťastie i strach z neúspechu. Bola vykúpením a uzdravením.

**

O ôsmej ráno klesla na gauč, pozerala sa na výkresy a zaspala. Spala až do šiestej večer, keď jej na zvonček zvonila Angela. Prišla k nej s pizzou a fľaškami piva, aby oslávili jej kontrakt na budúci rok. Vošla do obývačky a zmeravela na päťminút.

„No...tak čo hovoríš?“ Dožadovala sa odpovedi Alica.

„Je to úžasné. Naozaj úžasné.“

„Ilustrácia strachu,“ a podala jej zdrapy papiera, na ktorých bol napísaný sprievodný text.

Angela vybrala pizzu na tanier, otvorila fľaše a naliala im do pohárov.

„Na zlomy a prekážky! Zajtra začne nový deň,“ povedala Angela a odhryzla si veľký kus pizze.

** *

Alica ráno odišla na verejný záverečnýseminár, ktorý sa konal v knižnici. Bolel ju žalúdok a nevedela, či to zvládne.

„Ak sa mi to podarí, možno dostanem aj zákazku,“ hovorila si stále dookola. „V tomto svete je ťažké sa presadiť, ale keď to dokážem, budem robiť čo milujem.“

Prišiel profesor a začal ich menovať. Alica išla ako posledná.

„Super, to môžem od nervozity aj odpadnúť,“ prebiehalo jej v mysli.

Nádych a výdych ...fuu.

Nádych a výdych ...fuu.

Ten čas ako by stál, zároveň sa hýbal neskutočnou rýchlosťou.

Premietala si návštevu *Van Goghovho múzea* v Amsterdame, ako ju upokojoval. Prechádzku točitým „schodiskom“ v *Guggenheimovom muzeu*. Pohľad na *Hviezdnatú oblohu* v *MOME*. Ten pocit kľudu, teplého vánku a neba nad sebou.

Alice, teraz ty. Prebudilo ju zo zamyslenia, zvolanie jej mena. Predstúpila pred všetkých s maľbami a začala rozprávať:

„Strach je ako učiteľ, ktorého síce máme počúvať, ale nie na toľko, aby sme stratili samého seba a žili len v jeho tieni.

Strach má byť ukazovateľ, no nie smer.

Strach je prirodzený. Je ako prílivová vlna mora, ktorá nás môže zhodiť na zem, pokiaľ je príliš silná. Zároveň nám môže ukázať našu silu. Keď objavíš silu a vzoprieš sa strachu, budeš ako socha. Socha, ku ktorej budú vzhliadať budúce generácie. Zbavme sa svojho strachu z našich predstáv, vyžeňme ho z našich rozprávok a ukážme životu našu silu. Tri stádia. Tri kroky vpred.“

Alica stíchla a pozrela sa do publika, ktoré začalo tleskať. Sadla si opäť medzi svojich spolužiakov a tí ju pochvalne ťapkali po chrbte. Profesor na záver zhodnotil, ich diela. Prínosy a chyby, ktorým sa mohli vyhnúť. Pristúpil k Alici a poblahoževal jej. Celá jej edícia o strachu bude prezentovaná na výstave v *MOME*. Splnil sa jej sen, pišťala a všimla si ako k nej uteká Angela. Otočila sa smerom k dverám a uvidela Willa.

Išli jeho smerom. „Angela, toto je Will. Will toto je Angela.“

„Teší ma. Myslím, že máme čo oslavovať. Americanona účet podniku, u mňa v kaviarni a churros na oslavenie života v kruhu umelcov, nemôžete odmietnuť.“

„To teda nemôžeme,“ povedala Alice. Usmiala sa na Angelu a vykročili von z knižnice.